

„Fakt šílený, co všechno lidé mohou mrsknout do moře“, pomyslel si John a ihned zanaříkal nad otřepaností svojí myšlenky. Ale nelze se tomu ubránit, kam až člověk dohlédne, tam jsou hromady kanystrů, prázdné lahve od sprejů, gumy z pneumatiky, které byly tvrdé jako kámen od soli a pak další kusy sítí, které pokrývaly pláž v skličujícím pásu a táhly se podél pobřeží. S povzdechem se ohnul, aby sebral prázdnou lahvičku od oleje na opalování a přitom se snažil představit si tváře těch, ať už vodáků nebo místních rybářů, jak se zbavují svého svinčíku tím, že ho beztestně hodí přes palubu, jakoby se nic nedělo.

poslední souvětí dobře stavěné, pozor na jednotlivosti – viz poznámky